

Min flicka, som annars är munter och glad,
 Sitt gret, när om bord jag skall gå;
 Hvad hjälper att gråta och snyfta jag sad,
 Din toka, kan du ej förstå:
 Att werlden är stor och vi alla få rum,
 Både folk uppå land och på sjö ::
 Och om min graf blir under wattenets stum,
 Så wet du en gång jag skall dö.
 Kanste jag dig åter omfamna får,
 Ack! hvad glädje i hjerta och själ;
 Försynen ::

Ej nånstän försägar en Sjöman bör bli,
 Ej för mycket för faror bör råds;
 Och skulle han dessa för ögonen si,
 Bör han tänka Försyn är tillståds.
 När skyldighet kallar, ej swärighet låns,
 Och synplan den anses ej tung; ::
 Mitt hjerta är Glickans, min pung är min wåns,
 Mitt lif är till tjenst för min Kung.
 Tro ej att jag båsvar, när tiden ingår,
 Att bli gömd uti böljornas famn;
 Ty samma Försynen som ser hur' det går,
 Skaffar Sjömannen någon god hamn ::

En oförsträckt

Sjömans

Affekt = Sång

wid

dess Wotresa från Fäderneslandet.

 Stockholm, 1826.

Tryckt i Wennlundskas Boktryckeriet.

Låt wäcklingar prata om sorg och besvär,
Om favor och fruktan med mer;
Godt fartyg och Sjöman jag endast begär,
Och sen åt all råddhåga ler.
Om stångerna braka och gå öfwer bord,
Och lusten blir stormig och tjock; ::
Klara däcket, låt falla och anstalt bli gjord,
Att låntsa för reswader sock.
Tro ej, att jag swiker, fast mödan är swår,
Nej, helt munter i hjerta och själ;
Görshnen i höjden, som ser hur det går, ::
Håller wakt om mitt lif och mitt wål.

Wår Präst han predika i kyrkan en dag,
Om öde, och lycka, och mod;
Att Allmagten hjälper, fast menstän är swag,
Och annat jag icke förstod.
An han wiste, att Sparfwen kan icke förgås,
Utan tillstånd af Honom som styr; ::
Med mer, hwaras slutas och lätt kan förstås,
Att han om wårt öde sig bryr.
Låt stormen då wara, fast alldrig så swår,
Pröfwar Sjömannens hjerta och själ;
Det är Skydds-Engel, som ser hur det går, ::
Som håller n.